εἶναι «σαλάκι» (τουτέστι σελάχιον), ἴδε Κοραῆ σημ. εἰς Ξενοκράτ. σ. 91 καὶ 197. **III.** ὠοτόκον ζῶον ἀγνώστου εἴδους, (Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 3.

τρύζω, Ἐπίκ. παρατ. **τρύζεσκον** Θεόκρ.· ἀόρ. **ἔτρυξα** Σώπατ. παρ' Ἀθην. 656Ε, (ἐπ-) Βάβρ. 112. 8· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ. (ὁ πρκμ. **τέτρυγα,** παρὰ Κοίντ. Σμυρν. 4, 248, Φιλόστρ. 768, διορθοῦται εἰς **τέτρῡγα**). Ἀσήμως καὶ γογγυστικῶς φθέγγομαι, «τρύζει· ψιθυρίζει· γογγύζει· ἀσήμως λαλεῖ· παρ' ὃ καὶ τὸ τρυγών, ἐπεὶ ἀσήμως φθέγγεται καὶ γογγυστικῶς» (Φώτ.)· «τρύζει· γογγύζει, ψιθυρίζει» (Ἡσύχ.), Θεόκρ. 7.140, Ἀρατ.!948, Ἀνθ. Π. 5. 292· ἐπὶ τῆς τρυγόνος, Πολυδ. Ε', 89, Εὐστ. (πρβλ. **τρυγόζω**)· —μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπων, πολυρωνῶ, πολυλογῶ, γογγύζω, ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, «γογγύζητε· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς τρυγόνος» (Σ ὁλ.), Ἰ. Ι. 311. **2)** ἐπὶ ὑγρῶν, ἐξέρχομαι μετά τινος τρυγικοῦ, ἐπὶ τῆς διαρροίας, Ἱππ. Προγν. 40· τρ. τὸ οὖρον ὁ αὐτ. 647. 34, κ. ἀλλ. (πρβλ. **τρύζω**). (Ὀνοματοπ., ὡς τὸ **τρίζω,** ἀπὸ τοῦ ὁποίου διαφέρει μόνον ἐν τούτῳ ὅτι τὸ μὲν **τρύζω** ἀναφέρεται εἰς ἀμβλυτέρους, τὸ δὲ **τρίζω** εἰς ὀξυτέρους ἤχους· πρβλ. Ἰακώβ. ἐν Ἀνθ. Π. 714.)— Κατὰ τὸν Ἐρωτιαν. σ. 302: «τρύζειν, οἱ δὲ στρύζειν. ἔστι δὲ τὸ μετὰ ἀσήμου ψόφου διαχωρεῖν. εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς τρυγός, ὅτι ἀσήμως καὶ γογγυστικῶς φθέγγεται ... ὁ μέν τοι Βακχεῖος ἐν ὅ' φησί, 'τρύζειν εἶναι τὸ μετά τινος στροφώδους περιωδυνίας καὶ προθυμίας διαχωρεῖν'». — Ἴδε Χ. Χαριτωνίδου Ποικίλα Φιλολογικὰ τόμ. 1, σελ. 232.

τρυηλίς, ίδος, ἡ, (τρύω) ἐργαλεῖον δι' οὗ ἀνακυκῶσί τι, τορύνη, «κουτάλα», Λατ. trua, trulla, Λουκ. Λεξιφ. 7· **τρυηλίς· ζωμήρυσις** Ἡσύχ.

τρῡλίζω, = **θρυλίζω,** ἐπὶ τῶν ἐντέρων, Ἱππ. 534. 31· ἐπὶ τῆς φωνῆς ὀρτυγος, ὀρτυγας τρυλίζειν Πολυδ. Ε', 89, ἐν Θεογνώστου Καν. 24, 21: «τρυλίζει, ὀδύρεται». Ὀνοματοπ., ὡς τὸ **τρύζω**).

τρῦμα, τό, (τρύω) = **τρύμη,** ὀπή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 447. **II.** = **πόνος.** Θεογνώστ. Καν. 24. 22.

τρῡμᾶλιά, ἡ, (τρύω) = **τρύμη,** ὀπή, Σωτάδ. παρ' Ἀθην. 621Α, Ἐβδ. (Ἱερ. ΙΓ, 4, κ. ἀλλ.)· ἡ τρ. τῆς ραφίδος, ἡ ὀπὴ τῆς βελόνης (πρβλ. **τρύπημα**), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ι', 25, πρβλ. κ. Λουκ. ιη', 25.

τρῡμαλῆτις, ῐδος, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσύχ., πρβλ. Σωτάδ ἔνθ' ἀνωτέρω ἐν λ. **τρυμαλιά.**

τρῡμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρῦμα.** τὰ ἄνω τρυμάτια τοῦ ἐπὶ τῷ ἱστῷ ὀργάνου Ἐτυμ. Μέγ. 752, 52. ἐν λ. **τερθρεῖα.**

τρύμη [ῡ], ἡ, (τρύω) τρυμαλιά, ὀπή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 447 ἐν τέλει. **II.** μεταφ., ὀξύς, πανοῦργος ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Νεφ. 448, ἴδε Σχόλ. ἔνθ' ἀνω.

τρύξ, ἡ, γεν. **τρῦγός,** (συγγενὲς τῷ **τρύγη**)· — νέος οἶνος μήπω ὑποστὰς τὴν ζύμωσιν καὶ μὴ στραγγισθείς, οἶνος μετὰ τῆς τρυγός, γλεῦκος ἀδιήθητον, Λατ. mustum, Ἀνακρ. 39, Ἡρόδ. 4. 23, Ἀριστοφ. Νεφ. 50, κ. ἀλλ.· ὅθεν, καὶ ἁπλῶς οἶνος, «τὸν οἶνον καὶ τρύγα ἐκάλουν, ὡς ἐν ὥραις Κρατῖνος λέγει» Πολυδ. Γ', 18 (Κρατῖνος· ἐν ὥραις 4)· — παροιμ., τρὺξ κατ' ὀπώραν, γλεῦκος τὸ φθινόπωρον, ὁηλ. ὑπόθεσις μήπω τελειωθεῖσα, Κ. κ. Ἀττ. 2. 12, 3. **II.** ἡ ὑποστάθηρα, τοῦ οἴνου, ἡ «λάσπη τοῦ κρασιοῦ», Λατ. faex, οἶνος ἀπὸ τρυγὸς Ἀρχίλ. 4· ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἡδίονα πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα Ἀριστοφ. Ἱππ. 1085· κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων Θεόκρ. 7. 70· ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου Λουκ. Τίμ. 19, οὕτω, τὰ καθιζήματα ἁλῶν ὑγρῶν, «μοῦργα», τρ. τοῦ ἁσχυ Ἡρόδ. 4. 23· ἐλαίου Πολυδ. Α', 245· ὄξους Νικ. Ὀφ. 933· ὕδατος Πλούτ. 2. 895C.

2) ἐπὶ μετάλλων, ἡ σκωρία, Λατ. scoria, τρὺξ σιδηρήεσσα Νικ. Ἀλ. 51· χαλκοῦ Διοσκ. 5. 120. **3)** ὕλη τις ὁμοία τρυγὶ ἐν τῷ στομάχῳ, Ἱππ. 1159F· τοῦ αἵματος Γαλην.

4) μεταφ., ἠχώ ... φωνῆς τρύγα Ἀνθ. Ἑλλην. 155· — μεταφ., ἐπὶ γέροντος, ἢ γραίας, Ἀριστοφ. Σφ. 1309, Πλ. 1086.

III. αἱ τρύγες στεμφυλίτιδες, δεύτερος οἶνος ἐκθλιβόμενος ἐκ τῶν στεμφύλων, ἀδύνατος οἶνος, Λατ. lora, Ἱππ. 359. 8· ἡ ἀπὸ στεμφύλων τρὺξ Γεωπ. 6. 13, 2· οὕτως ἄνευ προσδιορισμοῦ τινος, Γαλην.· πρβλ. **τρυγηφάνιος.** **IV.** τρὺξ οἴνου ὀπτὴ ἢ πεφρυγμένη, «χρεμόρι» ἢ «κρεμοτάρταρον», μεταπεν **φέκλη** (Λατ. faecula), λαμβανόμενον ἐκ τῆς ἐηρᾶς τρυγὸς ἥτις ἀποκείνει ἐπὶ τοῦ πυθμένος καὶ τῶν πλευρῶν οἰνοφόρου πίθου, τροχίσκοι τρυγὸς ἢ ῥυπτόμεθα, καθαριστικὸς τροχίσκος· ἐκ τοιαύτης οὐσίας ἐν χρήσει ἀντὶ σάπωνος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 9. 9, 3.

τρυξώδης, ες, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **τρυγώδης,** Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 433, ἐν τέλει.

τρύος, τό, (τρύω) = **πόνος,** κόπος, μόχθος, ἀνώνυμος Ποιητὴς παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 94, 42.

τρῦπα, ἡ, (τρύω) ὡς καὶ νῦν, ὀπή, Εὐστ. 1069. 19· ἡ τοῦ μυὸς τρ. Ἡρωδιαν. Ἐπίμ. 89· ἀλλὰ **τρύπη,** αὐτόθι 136, Ἀνθ. Π. 14. 62· αἱ τῶν αὐλῶν τρῦπαι Ἡσύχ. ἐν λ. **παραπλασμός.**

τρῦπ-ᾱλώπηξ, εκος, ὁ, ἢ ἡ, ἀλώπηξ πανταχοῦ διεισδύουσα, ἐπὶ ἀνθρώπου· «ὁ διὰ πανουργίαν πάντα τρυπῶν καὶ ἐργάζεσθα δυνάμενος» Α. Β. 64, 28 (Κωμικ. Ἀνώνυμ. 278).

τρῦπάνη [ᾰ], ἡ, **τρύπανον,** «τρυπάνη· ἐργαλεῖον τεκτονικὸν» Ἡσύχ.

τρῦπάνια, ἡ, ἰμὰς δι' οὗ ἐκίνουν τὸ **τρύπανον** (πρβλ. τρυπάω), «ἐν δὲ τῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ στήλῃ ἀναγέγραπται τρύπανα τρυπανία· ἔχοντα, ἴσως τὴν ἀρίδα» Πολυδ. Γ', 146.

τρυπανίζω, διατρυπῶ διὰ τρυπάνου, «τρυπανίζεται· τρυπάνῳ πλήσσεται» Ἡσύχ.

τρῦπάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **τρύπανον,** Φώτ.· οὕτω **τρῦπανίσκος,** ὁ, Martyrium in Actis SS. Maji τ. 4, σελ. 642F.

τρῦπανισμός, ὁ, διάτρησις, λίθους τρυπανισμοῦ Ἀκύλ. ἐν Ἡσ. ΝΔ', 12 (Πλ. Διαθ.), ἔνθα ἄλλως: **γλυφῆς.**

τρῦπάνο-ειδής, ές, ὅμοιος τρυπάνῳ, τρυπανοειδοῦς κινήσεως Ἡτολεμ. Τετράδ. σ. 19Β.— Ἐπίρρ. **τρυπανοειδῶς** ὁ αὐτ. μικρὸν κατω ἔρω.

τρῦπάνον [ῡ], τό, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δι' οὗ ἀνοίγονται τρῦπαι, κοινῶς: τρυπάνι, ἀρίδα, Λατ. terebra, ἐκίνουν δὲ αὐτὸ δι' ἱμάντος, (ἴδε ἐν λ. **τρυπάω**), Ὀδ. Ι. 385, πρβλ. Πρατίν. 1. 16, Εὐρ. Κύκλ. 461, Πλάτ. Κρατ. 388Δ, Ἀνθ. Π. 6. 205. **II.** χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, εἶδος κυκλοτεροῦς πρίονος, «κεφαλοτρύπανον» εἰς διάτρησιν τοῦ κρανίου, ἀφεῖται τοῦ αἵματος τρυπῶντα τὸ ὀστέον σμικρῷ τρυπάνῳ Ἱππ. περὶ τῶν ἐν Κεφαλῇ Τρωμάτ. 911. 7· τρ. ὀξὺ καὶ εὐθὺ ὁ αὐτ. ἐν τῷ Γαλην. Λεξ.· τρ. ἀβάπτιστον, ἕτερον εἶδος ἔχον καὶ φυλακτῆρα ὥστε νὰ μὴ διατρυπήσῃ καὶ τὸν ἐγκέφαλον, Γαλην. **II.** τεμάχιον ξύλου, δι' οὗ ἀνῆπτον πῦρ (ἴδε **πυρεῖον** Ι), τρύπανα ἀχάλκευτα, «ἀχάλκευτα τρύπανα, τὰ φρύγια πυρεῖα. Σοφοκλῆς Φινεῖ δευτέρῳ» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 640) **IV.** **τρύπανα,** τά, μεταφ., ἀντὶ **ἀνόητοι,** ἄνθρωποι μηδὲν δυνάμενοι νὰ πράξωσιν ἀφ' ἑαυτῶν, ἐὰν μὴ ὑπάρχῃ τις ὁ διευθύων καὶ ὁδηγῶν καὶ ἐξαναγκάζων, Κράτης παρὰ Στοβ. σ. 55. 43.

τρῦπάνοῦχος, ὁ, (ἔχω) ἡ λαβὴ τρυπάνου, Πολυδ. Ζ', 113., Γ', 146.

τρῦπάν-ώδης, ες, (εἶδος) διατρυπῶν, διαπεραστικός, τρυπανώδης πόνος Ψελλὸς ἐν Boiss. An. 1. 219.

τρῦπάω, μέλλ. **-ήσω,** (ἴδε **τρύω**) διατρυπῶ, ὡς ὅτε τις τρυπῷ (εὐκτ.) δόρυ νήιον ἀνὴρ τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι (πρβλ. **τρυπανία**) Ὀδ. Ι. 384, πρβλ. Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 911, Πράτ. Κρατ. 387Ε· «τὸν πόδα τῇ βελόνῃ τρυπῶν Κλεόνικος ὁ λεπτός, αὐτὸς ἐτρύπησε τῷ ποδὶ τὴν βελόνην», ὡς ὦν λεπτότερας καὶ αὐτῆς τῆς βελόνης, Ἀνθολ. Παλ. 11. 318, πρβλ. αὐτόθι 102· ἀλλὰ μετὰ διπλῆς αἰτ., πόνος με τὸν πόδα τρ. Λουκ. Ὠκύπ. 169· πρβλ. **ἁλιά.** — Παθ., τετρυπήσθω τὸ τρῆμα, ἃ: τρυπηθῇ, ἃς ἀνοιχθῇ ἡ ὀπή, Ἱππ. 680. 19· δι' ὠτὸς .. τετρυπημένου, καὶ τετρυπημένου, ὁηλ. ἀνοικτοῦ ὅπως ἀκούῃ, Σοφ. Ἀποσπ. 737· τὰ ὦτα τετρυπημένος, πρὸς ἐξάρτησιν ἐνωτίων, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 31· ψῆφος τετρυπημένη, ἡ τῆς καταδίκης ἡ ἔχουσα ὀπὴν ἐν τῷ μέσῳ, ἀντίθετ. τῷ **πλήρης.** Αἰσχίν. 11. 34, Ἀριστ. Ἀποσπ. 424-6· ἐτετρύπητο ἄλλη ἔξοδος Λουκ. Ἀλέξ. 16. **2)** ἐπὶ σίαχρᾶς σηψασίας, αἱ δὲ χίμαιραι αἷδε κατδληχῶντο καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη, αἱ δὲ αἶγες ἐμηκῶντο καὶ ὁ τράγος ὤχευεν αὐτάς, Θεόκρ. 5. 42· τρυπᾶν πάντες ἐπιστάμεθα, ἀντὶ τοῦ βινεῖν, Ἀνθ. Πλαν. 243.

τρύπη, ἴδε ἐν λ. **τρῦπα.**

τρύπημα [ῡ], τό, τὸ τρυπηθέν, ὀπή, τρῦπα, Εὔπολις ἐν Ἀδηλ. 44· τρύπημα νεώς, μίαν τῶν ὀπῶν δι' ὧν αἱ κῶπαι διήρχοντο καὶ ἐν αἷς ἐκινοῦντο, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1234, ἔνθα ἴδε Σχόλια· αὐλοῦ τρ. Πλούτ. 2. 389D· ῥαφίδος (πρβλ. **τρυμαλιά**) Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιθ', 24· μυρμήγκων Ἀνθ. Π. 11. 78· ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασ., προσδοβούλευται γὰρ ὅπως ἂν μηδεμιᾶς ἢ τρύπημα κενὸν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 624.

τρῦπημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., σφαιρίον τετρυπημένον λεπτοῖς τρυπηματίοις συνεχέσι Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθηματ. 161.

τρύπησις, ἡ, τὸ τρυπᾶν, τρῆσις, διάτρησις, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 7. 10, 4· πρὸς τὴν τῶν αὐλῶν τρύπησιν Ἀριστόξενος 37D.

τρῦπητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ τρυπᾶν, τρυπητέον ὑμᾶς ἐσωθεν Εὐστ. Πονημάτ. 291. 52.

τρῦπητήρ, ῆρος, ὁ, ἀγγεῖον τρυπητόν, κοινῶς τρυπητῆρι, Φίλων. Βελοπ. 90.

τρῦπητής, οῦ, ὁ, Πλάτ. Κρατ. 388D.

τρῦπητός, όν, τετρυπημένος, τρυπητός, περὶ τὸν λεγόμενον τρυπητὸν λίθον Νικήτ. Χρον. 361A.

τρῦσ ἄνωρ, ορος, ὁ, ἡ, (τρύω) ὁ κατατρύχων, καταπονῶν ἄνδρα· οὐδέ με λάθει βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ τρυσάνωρ Σοφ. Φ. 209· — ἀλλ' ἴσως αὐδὰ τρυσάνωρ = αὐδὰ ἀνδρὸς τετρυμένου.

τρῦσί-βιος, ον, (τρύω) ὁ καταπονῶν, κατατρύχων τὸν βίον, φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρός, «κεκοπιασμένης καὶ καταπονούσης τὸν βίον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 421.